

**Szeretni bolondulásig
(2-3. oldal)**

**Sziget-kék
(4-7. oldal)**

**Mit jelent Nekem a zene?
(8. oldal)**

Szeretni bolondulásig

A Szeretni bolondulásig romantikus thriller az erotómánia (téveszmén alapuló, betegesen felfokozott szerelmi vágy) jelenségéről. Rendezője a fiatal Laetitia Colombani, akire egy csapásra figyelt fel a világ. Főszerepben az Amélie-ként világhírűvé vált színésznő, Audrey Tattou, akinek ezzel az alakításával új oldaláról ismerhetünk meg. A film kellőképpen megosztja a véleményeket. A pozitív kritikák kiemelik a szemszögváltáson alapuló rendezői bravúrt, a téma eredetiségét, illetve Audrey Tattou sokoldalú színészi tehetségét. A negatívan nyilatkozók hiányolják a mély tartalmat, mondanivalót és drámaiságot, lezáratlannak tartják a befejezést, egyetlen pozitívumként a trükkös rendezést említik. A film, mely érdekesen keveri és új megvilágításba helyezi a művészetet, a szerelmet és az örületet nem könnyű falat. Nézők ezreire hatott alatt hosszú időn keresztül meglepetéssel vagy zavarodottsággal, tanácstalansággal vagy kérdésekkel teli, összezavarva vagy éppen elbűvölve őket. Ami bizonyos: a *Szeretni bolondulásig* mindenkire valamilyen módon hatást gyakorol, ezért érdemes figyelmet szentelni rá.

„A fiatal és tehetséges diáklány, Angélique, beleszeret a 35 éves, házias Dr. Loicba, ami gyökerestül felforgatja mindkettőjük életét...” – ígéri az ajánlásban. Könnyed, romantikus filmre számítunk, drámai alaphelyzettel, nem sejtve, hogy a szerelem világa ez esetben némi örülettel fűszereződik, és hirtelen a feje tetejére fordul. Szeretni. Bolondulásig. De hiszen a szerelem örület, nemde?

Audrey Tattou varázsa magával ragad. Első pillanattól kezdve hiszünk ennek a kedves és élénk teremtesnek, aki valóságos tündérként bukkan elő a francia virágüzlet narancsszín rózsái közül. A kitűnő tehetséggel megáldott színésznő könnyed és intenzív játékaival életre keltette az emberi szív legapróbb rezdüléseit is. Mintha csak rá szabták volna a fiatal művészlány szerepét, aki úgy tekint a körötte lévő valóságra, mint a rajzvászonra, belső intuícióinak megfelelően alakítva annak zord tényeit.

A művész a világot nem annyira érti, mint érzi és formálja. De vajon vannak e határok? Vagy azok is elmosódnak, mint a festményen összefolyt színek? És mi történik akkor, ha a szerelem inspirál? Magunkban szinte már mondjuk is a választ: a lehetőségek tárháza nyílik meg előttünk. Szabadok vagyunk. Nincsenek korlátok. Nincs lehetetlen. Csak színek vannak, és fehér rajzlapok. A művész valamit világra hoz, valamit, amit mindenki ismer már, mégis mindig újnak hat. A Lélek, a bennünk lévő örök élet folyamatosan újjászüli magát.

360 fok fordulat. Felejtük el most a bájos, életteli Angélique-t, és idézzük fel magunkban egy összetört ember képét. Valakit, aki megszállottan fut végzete felé, mindent és mindenkit kegyetlenül eltiporva maga körül. Egy embert, aki nem ismer sem törvényt, sem lelkiismeretet, sem Istent. Valakit, akinek gyönyörű szemeiben ördögien csillog a halál...

Mondják, hogy a zsenit az örülttől egy hajszál választja csak el. Művészet és megszállottság, rajongás és örület határai sokszor egybemosódnak, próbára téve ítélőképességünket. Lehet-e az emberi érzelmeket és tetteket minden esetben egyértelműen értékelni? Mi a szerelem? Mi az örület? Örület-e a szerelem? Képesse tesznek-e az emberi lélekről alkotott ismereteink a helyes ítélethozatalra? Van-e alapunk az ítélkezésre?

Azt gondolom, egy film sok szempontból lehet minőségi. Colombani filmjében többet látok, mint rendezői bravúrt. Véleményem szerint a film

nem nélkülözi a mondanivalót és a drámát - ahogy azt negatívumként említik -, csak nem rakja azokat tálcán a nézők elé. Számomra éppen az a film erénye, hogy próbára tesz. Befejezetlenségével lehetőséget ad a továbbgondolásra. Előhívja bennem az örök Pilátust, és felébreszti bennünk az ősi kérdést: „Mi az igazság?” És elindulok, hogy megkeressem a válaszokat. Legalább a magam válaszait. Vagy ráébredek, hogy nincs is szükség a válaszokra. Maga a kérdés gazdagít, felemel, megvált.

Módis Dóra

Sziget-kék

„Elfogy az idő; mindennap rólunk szól a dal”

A szeles, szétszórt leányzó kapkodva szedte össze a cuccait. Teljesen elfelejtette, hogy el kellene indulnia a meghallgatásra. Ha innen is elkésik, nincs több esélye, holott annyira szeretett énekelni. A zene volt mindene, a tánc és az éneklés. Hangját az utóbbi néhány év alatt zeneiskolában fejlesztette, most pedig egy musical szereplőválogatására ment. A bizottság csak azért tűrte el a késést, mert a háromnapos meghallgatás nem volt annyira szoros sorrendhez kötve. Még csak a válogatás zajlott, s az egyik szerepre senkit nem találtak, így vártak, várták a lányt abban a reményben, hogy hátha rálelnek a vágyott hangra.

„Mindig sokat ígér; lelkemben újra felkavar”

A tegnapelőtti este keringett a sietős léptekkel sétáló lány fejében.

– Nanni, én... Én nem szeretnék többet találkozni veled. Szerettelek, de sajnós csak szerettelek... – kezdte akadozó hanggal a fiú. A lány szóhoz sem jutott, szemei könnybe lábadtan csillogtak a karácsonyi égők fényében fürdő utcán. A földet nézte. Nem bírt azokba a kéken csillámló szemekbe nézni. A lány tudta, érezte rég, hogy már nem őt szereti a fiú, a baj csak az volt, hogy ő még igenis szerette. Küzdeni próbált érte, de karjait és ajkait lebénították a gondolatai.

Percekkel később arra eszmélt, hogy egyedül áll az utcán, a puhán ölelő, kavargó hópelyhek között.

„Nekem a sorsom az, hogy megélhetem; amire vágyok, és amire nem”

„Énekelni fogok!” Emelte fel dacosan a fejét Nanni. „Igenis fogok, és még hozzá tökéletesen! Hónapok óta erre a felvételre készülök, menni fog! Nem lehet, hogy ne sikerüljön.” Befordult az utolsó utcasarkon, de annyira belemerült álmai elemzésébe, hogy fellökött egy idegent, aki tanácstalanul nézelődött. Mérgeesen rápillantott, és fújtatva ment volna tovább, de ekkor megsajnálta. Szegényke, nem tehet arról, hogy nem vagyok jó formában, majd halkán így szólította meg:

– Tudok segíteni?

– Azt hiszem, igen. Igazából elfelejtettem egy címet. Egy énekesi meghallgatásra igyekszem... – merengve bámult Nanni arcába.

– Gyere velem, én is éppen oda tartok – nem véve tudomást az immár fürkésző tekintetről.

„S ha választhatok, a holnap szebb legyen; csak amit ígérsz, azt add nekem”

Mint útközben kiderült, a fiút Marcinak hívták, és a férfi főszerepre pályázott. Nanni nem bánta milyen szerepet kap, csak kapjon. Minden álma volt egy musicalben szerepelni. Az élettől semmi komolyabb elvárása nem volt, csak a színpad. A tánc, az ének. Ezekért élt–halt.

Kiskorában balettozott, utána tornázott, de később mégiscsak az ének mellett döntött. Mindezt elmesélte az idegennek, akivel csak két perce találkozott, és annak sosem mondta el, akit szeret. Bár mintha kezdett volna elbizonytalanodni ebben az érzésében. „Vajon tényleg őt szeretem, ha annyira sem bíztam benne, hogy elmeséljem neki az álmaimat? Ha arra sem méltattam, hogy megismertessem vele önmagam?”

„Elsodor a szél; ne hagyd, hogy végleg elvigyen”

A jeges szél mindkettejük arcába belecsapott, amikor kiléptek a házból a külső, nyílt udvarra. A dísztermet már vagy negyed órája sehogy sem találták, amikor végre valami véletlen folytán belebotlottak egy portásszerű alakba. Arca bizalmat gerjesztő volt, fekete szemeibe képtelenség volt belenézni. Pocakja, mely kényelmesen terpeszkedett, arra engedett következtetni, hogy nem veti meg a testi élvezeteket. A két eltévedt megtalálta hát benne a reményt.

– Uram, tudna segíteni nekünk? – kérdezte a fiú.

– Miben, kedveseim? – csengett kissé nagyapósan mély hangja.

– A dísztermet keressük. A meghallgatás helyszínét – szólt halkán Nanni.

– Balra a második ajtó, utána pedig jobbra... dehogysis! Balra, szóval csak balra! – és barátságosan rájuk kacsintott.

„Valamit valamiért; lehet, hogy nem lesz még ilyen”

„Ezt nem hiszem el! Ha ezek ketten énekelni is tudnak, nincs náluk jobb páros erre a két szerepre! Jaj, csak tudjanak énekelni. Szegénykék, most várhatnak vagy egy fél órát, mire mindenki visszatér az ebédszünetből.” És vidáman mosolyogva továbblépdelt a folyosón a zsűri elnöke. A másik három tag éppen ebédjüket fogyasztották az ódon épületben, mit sem tudva a felbukkanó két fiatalról.

„Nekem a sorsom az; hogy miénk legyen”

A teremben rajtuk kívül még hárman voltak, akik szintén a meghallgatásra jöttek. Nanni magában próbálta felidézni a dalszöveget, de nem jutott eszébe semmi. A csöndet Marci és a többiek beszéde elnyomta, amelyben gondolkodni tudott volna. Dühösen nézett szét maga körül, és jobb ötlete nem lévén, kiviharzott a folyosóra, ahol persze fellökte a portásnak nézett urat. Ma már a második emberbe szaladt bele, s kezdett rájönni, hogy valami félresiklott az életében. Valami véget ért, s messze még a megoldás.

– Ne haragudjon... én... – zavarában mentséget sem talált.

– Nem kell mentegetőzni. Szeles vagy kissé, és ahogy elnézem, kicsit dühös is. Történt valami?

Nanni szeretne volna tudni, honnan látja rajta ez az öregember a dühét, de nem merte megkérdezni. Csodálkozásában teljesen elfelejtkezett, miért jött ki a teremből. Mégis ez juttatta eszébe a hiányzó sorokat, ami a dalban van:

„Ne mondj, egy szót sem, legyen igen; az életünket nem ronthatjuk el; s ha valami jó sose múljon el”

Hogy teljes legyen zavara, véletlenül hangosan folytatta a szöveget. Az öreg dúdolni kezdte a férfiszólamot, s végigénekelték azt. A lány teljesen megváltozott, ahogy az bácsi éneklés közben rápillantott. Arca nyílttá vált, szája mosolyra húzódott, és sötét szemei csillogtak. „Bájos” – gondolta – „övé a szerep. Hangja mint a hajnalban csilingelő pacstirtáé.” Elkalandozott a figyelme az éneklésről. Már csak a színpadot látta a díszlettel, a kitartó énekeseivel.

„Elsodor a szél; ne hagyj, hogy végleg elvigyen”

A dal végére érve az öregúr is kivirult. Valami különlegeset adtak most egymásnak, ennek éppúgy tudatában voltak, mint annak, hogy élnek. Boldogan és csodálkozva lépett vissza Nanni a terembe. Vajon honnan tudja a szöveget, kérdezte önmagától. Tekintete ekkor Marcira tévedt, akinek – szemeiből ítélve, melyek fénylő barnásak voltak – messze járhattak gondolatai. Nem próbálta a fiú figyelmét magára vonni, csendesen ült le melléje.

„Valamit valamiért; lehet, hogy nem lesz még ilyen”

Nem értette önmagát sem, teljesen összezavarodott attól, ami eszébe jutott. Gábor? Aki olyan csúful elhagyta őt. „Még karácsony előtt történt... azóta elszaladt már egy hónap is” – gondolta, és csak ekkor vette észre, hogy a terem másik végéből neki integet mindenki, hogy jöjjön már be a színpadra.

Lélekszakadva esett be a többiek mellé, kissé még könnyesek voltak szemei. Mégis ámulva pillantotta meg az öregurat, aki a zsűri főhelyén ült. Nem akarta elhinni, ez viszont megmagyarázta, honnan ismerte ilyen jól a dalt. Nem őt szólították elsőnek – ez megnyugtatta, mert lesz mihez hasonlítania magát.

„Nekem a sorsom az, hogy miénk legyen”

A lány és a fiú nem énekeltek rosszul, állapította meg magában, de azért anynyira jól sem. Ahogyan a zsűri jegyzetelését nézte, úgy érezte, ők is így gondolják. „Ez persze teljesen irreális, hiszen ők úgyis más szempontból látnak mindent az asztal túloldaláról.”

Aztán egy szóló következett, amelyben volt néhány hiba, de alapjában véve képezhető hanggal rendelkezett a lány. Némileg esélyes ellenfélnek érezte, bár – mint a választott dalból is látszott – nem az ő szerepére pályázott, ami szintén nyugodttá tette. Végül mielőtt Marcival énekelhetek volna, a zsűri öreg ura tíz percet kért tőlük. Beszélni akart a többiekkel. Furcsállták, de mit is tehettek volna. Ahogyan minden zsűritag elhagyta a helyiséget, újra szóba elegyedtek.

– Min gondolkodtál el úgy, hogy nem vetted észre a csengőt? – kérdezte hal-kan Marci.

– Csak egy fiún – csúszott ki a száján, még mielőtt gondolkodhatott volna. – Ne is figyelj rám, lényegtelen.

– Lényegtelen? Nem! Egy ilyen csinos lány, mint te, min szomorkodhat anynyire? – próbálta kicsit felvidítani a fiú.

– Azon, hogy akit szeretek, mást szeret – mondta beletörődően Nanni. Nem érdekelte, hogy ki és mit gondol róla, bízott a megérzéseiben, ami azt súgta, hogy

ez a fiú nem fogja kihasználni a bizalmasságát. – Nem is tudom, mi van velem mostanában. Teljesen el vagyok varázsolva, nem tudok figyelni senkire és semmire...

– Ó, dehogyisnem! Az előbb például fantasztikusan énekeltél a folyosón – szólt közbe a terembe belépő öregúr, aki hallotta Nanni utolsó szavait.

„Ne mondj, egy szót sem, legyen igen; az életünket nem ronthatjuk el; s ha valami jó sose múljon el”

Szomorúan csillogtak Nanni szemei a színpadon, pedig az egész színház neki és Marcinak tapsolt. Dehogyis! Tomboltak. Olyan sikerre lett az új musicalnek, melyben megkapták a főszerepet, ami felülmúlta minden várakozásukat. Mióta a meghallgatás lezajlott – több mint másfél éve – éjt nappallá téve énekeltek, táncoltak, próbáltak. Nanni még mindig Gáborról álmodozott, miközben az már megnősült. Nem tudta elképzelni, hogy valaha még mást is fog szeretni.

A közönségben ekkor egy ismerős arcot pillantott meg. Gábort és vélhetőleg, aki hozzábújt, a feleségét. Nem tudta eldönteni, hogy kínjában vagy az örömben, de sírni kezdett. Fájt minden, így már a színházban sem találta meg az örömet.

Végre visszavonultak, ő villámgyorsan elrendezte a dolgait, és menekült. Nem bírt még egy perccel tovább ott maradni. Meglógott az ünneplő társulat elől, akik az aznapi sikert éltették. Ez a darab még sokáig színpadon lesz.

„Ha valami jó, sose múljon el”

– Előlem nem lógsz meg, Nanni! – hallott egy kedves hangot maga mögül.

– De igen – és viharzott tovább a folyosón a kijárat felé. „Ne kérj arra, hogy maradjak! Kérlek, ne!” – fohászzkodott magában.

A fiú gyengéden állította meg, és a félhomályban még látta, hogy barnás szemei aggódón pillantanak rá.

– Marci, kérlek, engedj utamra – könyörgött neki Nanni. – Nem tudnék most ünnepelni. Egy másodpercig sem, és csak elrontanám a jókedvetek.

– Nem, ez nem igaz. Azzal rontod el, hogy szó nélkül itthagysz minket – mondta Marci. – Mi szeretünk, és ha valaki bántani próbál, majd mi megvédünk!

– A baj csak az, hogy önmagamtól nem tudtok megvédeni, de azért köszönöm – mosolyodott el, ám könnyei megtalálták az utat az arcán.

– Mi történt veled? – és ekkor választ sem várva magához ölelte a lányt. Az csendesen zokogott, majd eltolta a fiút magától. A szemébe nézve, halkán felelt:

– A szívemnek nem lehet parancsolni. Akkor sem, ha ez leghőbb óhajom, és ha emiatt vagyok boldogtalanságra kárhozthatva – és kilépett a sötét nyári éjbe, még mielőtt a fiú bármit is tehetett volna.

Elengedte, mert szerette.

Sípos Éva

Mit jelent Nekem a zene?

 „Azt hiszem, zenei szempontból nem vagyok egy tipikus XXI. századi fiatal: kórusban énekelek, és az általam hallgatott zene legtöbbször kimerül az alternatív rockban. A kérdésre, hogy miért szeretek alternatív rockot hallgatni, a válaszom talán az lenne, hogy szeretem azt a könnyedséget, a változatos szövegeket, azt a fiatalsággal összeköthető életérzést, ami előlönti az embert eme művek hallgatása közben. Ezt persze ironikusan értettem.

Ha az lenne a kérdés, hogy miért szeretek kórusban énekelni, akkor a válaszom az lenne, hogy azért, mert nem kell kiemelkedő tehetség ahhoz, hogy valami maradandót alkosson az ember. Bevallom, eddig nem sokszor öntött el „a nagy egész részese lehetek” életérzés, viszont az mindenképpen pozitívuma a műfajnak, hogy ha el is ront valamit az ember, akkor a legtöbb esetben ez nem okoz nagy problémát.

Szeretek kórusban énekelni, mert itt egy kórusmű erejéig (2-5 perc) kell belehelyezkedni egy adott szerepbe, átélni a mű hangulatát, majd adott esetben a következő műnél átlépni valami teljesen másba. Ha az embernek nem támad hiányérzete, mert szeretne hosszabb ideig egy adott szerepben maradni, vagy nem zavarják a váltások, akkor ezt nagyon tudja élvezheti. Azokat a kórusműveket szeretem főleg, amelyekben ezekből a szerepekből több is megjelenik, pl. Mátrai képek.”

Kramarics Áron

„Kiskorom óta szeretek énekelni, a zene az életem része, amit ajándéknak tekintek. Mindenkinek van olyan közvetítő csatornája, amellyel a legjobban ki tudja fejezni magát. Nekem ez, az írás mellett, a zene. De számomra a zene még ennél is többet jelent: benső harmóniát, kapcsolatot az Istennel. A zene ima.

A magánénektanárnőm gyakran mondja, hogy ne *akarjak* énekelni, hanem *figyeljek* a bennem lévő hangra, várjam, és meg fog szólalni. Az ének megtanít arra, hogy Istent nem lehet magunknak megteremteni vagy kierőszakolni - őrá várni és vágyakozni kell. Mert ő a legtisztább, legcsengőbb benső hang, akire ha nagyon figyelek, előbb-utóbb megszólal bennem. Ehhez sok-sok türelem kell, és ami még fontosabb: *alázat*. A zene alázatra tanít, átformál és felemel az Istenhez.”

Módis Dóra

